

Lapvég

Végül is, fogadjuk el, legyen bár iromba közhely: mindenben van valami jó. Abban is, ha a szlovák határőr bután bizalmatlan. Mert bizalmatlansága éppenséggel tépázódásra hajlamos önérzetünket erősíti meg. Rá is fér. Ránk fér is. Miről lett legyen szó? Állunk a határon, tettvággyal telített négy Iskolakultúra munkatárs. Egy főszerkesztő, egy szekcióvezető, két rovatvezető, meg egy autó. Leginkább utóbbi áll, mi főleg benne ülünk. És várunk. Nagymegyerbe igyekszünk, meg Pozsonyba igyekeznénk, előadni – no nem az aranyat, legfeljebb aranyló gondolatainkat – az oktatás oktalan állapotjáról. De jó a vámőr komor szomszédos pofával, hátsófelünkön viselt csomagtartónkat felnyitattja, abba belenéz szomorán, nem áll az ott lapuló Iskolakultúra-kötegekkel kézileg eljátszani, majd szóra nyitni néma száját. „*Ez a folyóirat-mennyiség árunak minősül!*” A mondásvégi felkiáltójelben nem vagyok bizonyos, de tanulmányaim okán odahallható. Főszerkesztő elsáppadása hasonlatos a negatív napfelkeltéhez, ő persze ezt végképpen nem gondolta volna. Hogy amit itten *no me itt* szerkesztget, az egyszercsak áru lesz. És főszerkesztőnk ebben a pillanatban hasonlatossá válik ahhoz a szenthez, aki mezítelen lábbal járt-kelt egykoron a vizeken, illetve az égő csipkebokrot követte kemény elszántsággal. Amennyiben persze a két nevezett személy nem ugyanaz, ilyen is volt már a történelem megidézése közepette, kérem törölni felvételi kérelmemet az összes keresztényi pártból. Legfeljebb nem leszek senkinek, nem leszek senkinek. (*Nem nyalok senkinek, nem nyalok senkinek* – hű, gyerekek, drága olvasóim, de rosszat mondtam...)

És áll a főszerkesztő, szakállán verejték csurdul, lefelé cserdül, néz farkaszemet főszerkesztő és fővámos, mily' két szép ember a harcz mezején. S mindkettő agyában ugyanazon vízió ébred: látják a derék szlováki népet, ahogy egymást letiporva, csecsemőket földbe döngetve, öregeket földbe taposva, asszonyokat halálra gyalogolva, kerítéseket elsodorva, háztetőket fölbillentve, utakat beszakítva, búzamezőket legázolva, korlátokat, kordonokat, láncokat, rácsokat ledöntve, *egy-erőként* ömlik, zúdul, morajlik, hullámszik, tetőzik, gátat tép, hajókat tördel, átcsap minden képzeleten az említett szlováki nép. Mi okból, kérdezhetnők, ha nem tudnánk. De tudjuk jól. A csomagtartónkban rejtegetett két évfolyam Iskolakultúra megragadására, elbirtoklására, megszerzésére megy itt ki a játék. Meg arra, hogy a főszerkesztő a befolyt összegből tovább gazdagodnék. Meg... Feltűntek e víziókban a keleti olajkalifák, a nyugati szivaros gyárosok, az orosz-ukrán maffia-bárók, akik mind-mind az Iskolakultúra tavalyi évfolyamának e két összezsínórozott példányát akarnák megszerezni. Fenébe a hasissal, vesszen a kokain-út, a fegyverkereskedelem, az új jelszó, az új üzlet, az új drog: *Iskolakultúra*. Nézi egymást főszerkesztő és a határ szlováki őre, nézik őket az alantasok, a két deli hölgy és jómagam az autóban ülve, torkunkban szíveinkkel kalapálva egyre, látni véljük a főszerkesztő kabátujjából csak egy pillantásra kivillanó aranyrudakat a határőr formatervezett mentéjének parolija alá csusszanni (hja, kérem, nagy ára van itten a nagy dolgoknak), s már mehetünk is Nagymegyér és Pozsony felé, csomagtartónkban a század csempészárújával, üzleti bombájával: két műanyag zsinórral összekötözött *Iskolakultúrával*. S hány hét a világ, te botond?

Egyébként, aki nem hiszi, járjon utána. Irány Komarno!

ZALÁN TIBOR